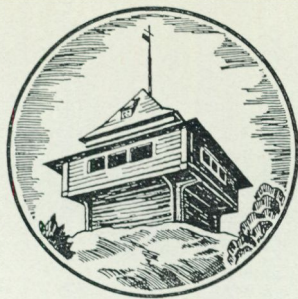

FATABUREN 1970

fataburen

Nordiska museets och Skansens årsbok 1970

FATABUREN

NORDISKA MUSEETS OCH
SKANSENS ÅRSBOK

1970

Redaktion: Christian Axel-Nilsson • Nils-Erik Bærendtz • Sam Owen Jansson
• Skans Torsten Nilsson

Layout: Torsten Stääf

Tryck: Tryckeribolaget Ivar Hæggström AB 1970

Pärmens färgbild: Takmålning i ett avträde vid von Echstedtska gården, Västra Smedbyn i Kila, målad omkr. 1765. Gården tillhör Värmlands museum, Karlstad.

Elisabeth Strömberg

Elisabeth Strömberg var under åren 1933 till 1950 amanuens vid Nordiska museets allmogearvdelning. Hon stod i första hand för textilavdelningen men var också livligt engagerad i avdelningens verksamhet i dess helhet.

Hennes stora intresse för pedagogisk verksamhet och hennes anmärkningsvärda verbala uttrycksförmåga har givit generationer av elever, vilka drogs till hennes inspirerande föreläsningar, en vidgad syn på den textila slöjden. Själv hade hon fått sin

gedigna vävläroartutbildning på Johanna Brunssons vävskola.

Elisabeth Strömberg hade från sin uppväxtmiljö, Orrefors glasbruk, en estetisk träning, som gjorde henne till en av den svenska museivärldens finaste utställare. Hon genomförde i Nordiska museet – och från 1950 på Röhsska Konstslöjdmuseet i Göteborg en rad utställningsuppgifter, där hennes säkra omdöme, mångsidiga bildning och fina känsla för det kulturhistoriska materialets egenart, vare sig det gäller stilpräglad eller lokalt särpräglad material, gav god form och rikt innehåll åt resultatet. Hennes starka känsla av ansvar för sin uppgift förde henne in på en rad stora vård- och konserveringsföretag. Förutom textilierna, som självklart låg inom hennes ansvarsområde, initierade hon konservering av Nordiska museets unika samling av målade bonader, både de textila och de på papper. Hon lade ned ett outtröttligt arbete och personligt engagemang i vården av de kulturhistoriska miljöerna på Skansen, där den livliga utbyggnaden och starkt ökande besöksströmmen under 40-talet krävde extraordinära insatser. I arbetet med den största bondgårdsanläggning som Nordiska museet införlivat med sin miljöavdelning, Delsbogården, hade Elisabeth Strömberg en betydelsefull roll i det

lag, som genomförde verket. Genom resor i landskapet deltog hon i dokumentationsarbetet och skaffade sig en grundlig kännedom om hälsingeböndernas hemkultur, samlade data och föremål och presenterade dem på ett förebildligt sätt i inredningen av Delsbogården. Verksamheten i Göteborg gav henne ytterligare en rad viktiga uppgifter inom den kulturhistoriska miljödokumentationens och miljövårdens område, bl. a. återställandet av Gunnebo, där hennes stora kunskande, praktiska insikter och estetiska sensibilitet skapat förebildliga resultat.

Under de sista drygt tio åren deltog Elisabeth Strömberg i arbetet på att få till stånd en internationellt giltig textilteknisk nomenklatur. Hon hör till dem som arbetade mest intensivt och med beundransvärd uthållighet för att få ut resultat av de mycket komplicerade problem och svårbemästrade kontaktförhållanden, som internationellt samarbete alltid innebär. Det är i hög grad hennes förtjänst att en stencilerad vävteknisk terminologi för Norden med motsvarande termer på franska, engelska och italienska föreligger. Det ligger år av strävsamt arbete, världsomspännande korrespondens och diskussioner på internationellt plan bakom detta resultat och – givetvis – stor kunskap parad med det grundliga tek-

niska kunskande, som på ett lyckligt sätt förenades i Elisabeth Strömberg. Hon hade ett starkt intresse för internationellt samarbete. Där kom hennes lätthet att uttrycka sig på flera främmande språk och hennes förmåga att sätta sig in i och förstå andras tänkesätt och utgångspunkter väl till pass. Säkert har hennes barndoms- miljö, glasbruket i den småländska skogen med världsomspännande handelsförbindelser, spelat stor roll för att ge henne ett öppet sinne för andra människors levnadsvillkor och tänkesätt. Där har väl också den sociala ansvarskänsla, som var ett så utpräglat drag i hennes väsen, grundlagts och utvecklats.

Med sin rika intuitiva och emotionella begåvning var hon i allmänhet några steg före i diskussioner och samtal. Den gav också hennes varma och vänliga väsen en stor förmåga till medkänsla. Hon var alltid engagerad i att hjälpa kamrater och vänner, kända och okända, i beträngda situationer. Under krigsåren blev hennes hem en samlingsplats för ungdomar från Norge och Danmark. Hon älskade ungdom och den sökte sig till henne. Hon ville göra människor omkring sig glada och var överdådigt givmild med sina tillgångar och sina krafter. Man har svårt att förlika sig med att hon nu är borta.